

## POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska (przewodniczący)

SSN Władysław Pawlak

SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)

ze skargi J. P.

o wznowienie postępowania Sądu Okręgowego w Z.,

sygn. I Ca (...)

w sprawie z wniosku A. P.

przy uczestnictwie J. P., J. B., Gminy N., J. K. i W. P. - następcy prawnego M. P.

o rozgraniczenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 lipca 2020 r.,

zażalenia uczestnika postępowania J. P.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 12 października 2018 r., sygn. akt I Ca (...),

**oddala zażalenie.**

### UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Z. postanowieniem z dnia 12 października 2018 r. odrzucił skargę uczestnika J. P. o wznowienie postępowania od postanowienia Sądu Okręgowego w Z. z dnia 25 czerwca 2008 r. Podkreślił, że skarżący wskazał na art. 401 pkt 2 i art. 403 § 2 k.p.c. jako podstawę wznowienia, jednakże tylko ogólnie stwierdził, że był pozbawiony możliwości działania. Sąd Okręgowy uznał, że skarga została wniesiona po upływie terminu określonego w art. 408 k.p.c.

J. P. wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego, zarzucając naruszenie art. 401 pkt 2 w związku z art. 524 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że skarga o wznowienie nie opiera się na ustawowej podstawie nie tylko wówczas, gdy podana w niej podstawa nie odpowiada wzorcowi któregośkolwiek z podstaw wskazanych w kodeksie, lecz także wtedy, gdy podstawa ta odpowiada wprowadzie temu wzorcowi, ale w rzeczywistości nie wystąpiła (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2015 r., IV CZ 24/15, niepubl.; z dnia 28 lutego 2014 r., IV CZ 126/13, niepubl., z dnia 5 lutego 2009 r., I CZ 4/09, niepubl., z dnia 18 maja 2006 r., IV CZ 36/06, niepubl., z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, niepubl.). Na etapie badania dopuszczalności skargi ustalenie, czy opiera się ona na ustawowej podstawie, powinno być dokonane na podstawie okoliczności i twierdzeń w niej zawartych, bez weryfikowania ich prawdziwości (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2016 r., IV CZ 25/16, niepubl., z dnia 20 października 2016 r., II CZ 105/16, niepubl., z dnia 25 sierpnia 2016 r., V CZ 44/16, niepubl.).

Zgodnie z art. 408 k.p.c., po upływie lat dziesięciu od dnia uprawomocnienia się wyroku nie można żądać wznowienia, z wyjątkiem przypadku, gdy strona była pozbawiona możliwości działania lub nie była należycie reprezentowana.

Według art. 401 pkt 2 k.p.c., można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności, jeżeli strona nie była należycie reprezentowana bądź jeżeli wskutek naruszenia przepisów prawa była pozbawiona możliwości działania. Ocena, czy doszło do pozbawienia strony możliwości obrony jej praw, powinna być dokonywana przez pryzmat konkretnych okoliczności sprawy, a analizę, czy doszło do pozbawienia strony możliwości działania, trzeba rozpocząć od rozważenia, czy nastąpiło naruszenie przepisów procesowych, a następnie ustalić, czy uchybienie to wpłynęło na możliwość strony do działania w postępowaniu, w końcu zaś ocenić, czy pomimo istnienia tych okoliczności strona mogła bronić swych praw w procesie. Dopiero w razie kumulatywnego spełnienia wszystkich tych przesłanek można przyjąć, że strona została pozbawiona możliwości działania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2018 r., V CZ 69/18, niepubl.). W okolicznościach niniejszej sprawy nie została spełniona żadna z

wymienionych przesłanek. Nie można w szczególności podzielić stanowiska skarżącego, że bez swojej winy został pozbawiony możliwości działania, skoro z przyczyn od siebie niezależnych nie miał wpływu na działania organów, w tym biegłych wydających opinię w sprawie o rozgraniczenie.

Z przedstawionych powodów orzeczono, jak w sentencji (art. 398<sup>14</sup> w związku z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c.).

jw